

Arrest

nr. 320 576 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 augustus 2024.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. LAMARCHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, die verklaren de Syrische nationaliteit te hebben en internationale bescherming genieten in Roemenië, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 19 februari 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de beschikbare informatie met betrekking tot de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Roemenië blijkt dat zij in principe onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot sociale huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg als Roemeense onderdanen. Begunstigden van internationale bescherming die geen eigen inkomen hebben en deelnemen aan integratieprogramma's kunnen in regionale opvangcentra verblijven indien er voldoende plaatsen zijn en voor een periode van maximum één jaar. In de praktijk moeten zij in een aantal steden na drie maanden een vergoeding betalen. Er is begeleiding voorzien bij het vinden van sociale huisvesting en met betrekking tot toegang tot de arbeidsmarkt, al is die in de praktijk niet altijd aanwezig. Statushouders hebben onder dezelfde voorwaarden als Roemeense onderdanen toegang tot sociale huisvesting. Wanneer lokale overheden niet in sociale huisvesting kunnen voorzien, kunnen zij voorzien in huursubsidies voor een periode van één jaar en een maximum van 50% en dit voor zover de nodige fondsen beschikbaar zijn. Statushouders kunnen evenwel moeilijkheden ervaren op de huurmarkt. Het is voor begunstigden van internationale bescherming met specifieke kwalificaties, zoals dokters, in de praktijk niet mogelijk om hun beroep uit te oefenen tenzij zij aan bepaalde specifieke voorwaarden voldoen. Hoewel toegang tot taalonderwijs is voorzien, is kennis van de Roemeense taal voor begunstigden van internationale bescherming in Roemenië een belangrijke hinderpaal in de praktijk bij het vinden van werk en zijn ook niet in alle regio's en steden taallessen voorzien. Sociale bijstand is voorzien onder bepaalde voorwaarden, onder meer voor statushouders die niet in hun levensonderhoud kunnen voorzien, en dit voor een periode van 12 maanden en is afhankelijk van inschrijving in een integratieprogramma. Het verlenen van sociale bijstand is afhankelijk van de effectieve woonplaats van de begunstigde die wordt vermeldt in de verblijfsvergunning. Begunstigden van internationale bescherming kunnen te maken krijgen met bureaucratische obstakels inzake toegang tot gezondheidszorg en NGO's zijn in de praktijk cruciaal om de personen daarin bij te staan. Inschrijving in een integratieprogramma, wat een recht op sociale huisvesting en sociale bijstand opent, moet gebeuren binnen de drie maanden na het verkrijgen van internationale bescherming. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, blijkt uit de landeninformatie dat statushouders worden geconfronteerd met een aantal problemen, zoals een gebrek aan financiële middelen om te betalen voor de sociale ziektekosten-verzekering. Personen die geen inkomen verdienen, zijn immers verplicht een ziektekostenverzekering van de staat te betalen voor 12 maanden, wat gelijk is aan 6 bruto salarissen, ongeacht de datum van aangifte. Zelfs indien verzekerd, zijn er behandelingen en onderzoeken die niet worden gedekt door ziektekostenverzekering van de staat en die de statushouders zelf moeten betalen. Verder zijn er ook problemen voor begunstigden van internationale bescherming om een bankrekening te openen omdat sommige banken dit om veiligheidsredenen weigeren aan personen afkomstig uit bepaalde landen zoals Afghanistan, Irak, Iran en Syrië. Verder krijgen personen die als vluchteling worden erkend een

verblijfsvergunning geldig voor drie jaar, en personen met subsidiaire bescherming een verblijfsvergunning geldig voor twee jaar. Deze documenten worden in de praktijk binnen een redelijke termijn afgeleverd en er wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige problemen bij het verlengen of vernieuwen van de verblijfsvergunning (AIDA, "Country Report Romania, Update 2022", mei 2023, p. 134-165).

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", waarbij deze "tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken", (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91). Uit de bijkomende informatie bijgebracht door verzoekers in voorliggend verzoekschrift blijkt dit evenmin.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekers' verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Roemenië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwisten weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Roemenië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van de beschermingsverzoeken.

5. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt, blijkt uit verzoekers' verklaringen dat de inspanningen om hun rechten als begunstigden van internationale bescherming in Roemenië te doen gelden enigszins beperkt waren. De houding en het handelen van verzoekers duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan waren om in Roemenië een duurzaam leven en een toekomst op te bouwen. Dit blijkt nu verzoekers van plan waren om direct naar Duitsland te gaan bij aankomst in Roemenië en zij dan ook vrij snel uit Roemenië vertrokken zijn eenmaal het gezin herenigd was met eerste verzoeker (CGVS verzoeker, p.6-7; CGVS zoon, p.4).

Verzoekers stellen dat alles heel snel is gegaan nadat hem de beschermingsstatus werd verleend. Zo kreeg eerste verzoeker na twee maanden de vluchtelingenstatus en dan moest hij het opvangcentrum verlaten en voor zich zelf zorgen. Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. Wanneer op het CGVS gevraagd wordt aan eerste verzoeker of hij hulp zocht en of hij informatie kreeg over het integratietraject of contactpersonen, stelt hij louter van niet en verklaart hij dat men alles zelf moest doen en dat de focus bij de Oekraïners lag toen de oorlog daar uitbrak. Echter dient erop gewezen te worden dat verzoekers onderdak hadden, dat eerste verzoeker af en toe in de bouw werkte, dat zijn kinderen naar school konden gaan eens ze hun verblijfsstatus gekregen hadden (CGVS eerste verzoeker, p. 4-5 en 7). Ook blijkt uit eerste verzoekers verklaringen dat zij met de hulp van een advocaat gezinshereniging konden doen en dat nadat zijn gezinsleden een verblijfsstatus hadden gekregen ze ervoor konden zorgen, opnieuw met de hulp van een advocaat, dat zijn familie langer in het opvangcentrum kon blijven (CGVS eerste verzoeker, p. 5-6). In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekers, die er internationale bescherming hebben verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekken. Het komt in dit verband bovendien hen toe om de middelen die het recht en hun status in Roemenië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantonen. Verzoekers hebben deze nooit benut, laat staan uitgeput. Verzoekers betogen in voorliggend verzoekschrift dat eerste verzoeker, in het jaar voordat zijn gezinsleden hem vervoegden in Roemenië, reeds geprobeerd heeft om huisvesting en werk te vinden, zonder succes. Voorgaande uitleg doet geen afbreuk aan de bevindingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen waar terdege gesteld wordt dat: "In dat verband moet er op gewezen worden dat u slechts beperkt moeite deed om werk te vinden. Hiernaar gevraagd stelt u wel dat u naar verschillende provincies ging om werk te zoeken, maar ze u zeiden dat ze niemand nodig hadden omdat u niet van het land bent, slecht Engels spreekt en geen Roemeens spreekt. U deed echter ook amper moeite om de taal te leren. U stelt dat u het enkel leerde toen u in het kamp taalles kreeg, en daarna enkel via het werk omdat u hier verder geen tijd voor had (CGVS, p. 6, 8)." Verzoekers tonen aldus niet aan dat de Roemeense autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht verzoekers de nodige ondersteuning te bieden om

hen zo op weg te zetten naar integratie in de Roemeense samenleving. Uit het loutere gegeven dat het moeilijk is om werk te vinden en dat zij geld moesten lenen van familieleden, kan tevens niet worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Roemeense autoriteiten geen werk zouden vinden, noch dat zij door de onverschilligheid van de Roemeense autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zouden zijn geweest van overheidssteun, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij zij niet in staat waren om te voorzien in de meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zouden hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zouden brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift wijzen op de vluchtelingenstroom uit Oekraïne toen de oorlog aldaar uitbrak, merkt de Raad op dat dit een algemene situatie is waar elk Europees land mee geconfronteerd wordt. Waar verzoekers stelt dat de focus hierdoor niet op hen lag en dat zij alles zelf moesten doen, tonen zij hiermee niet aan dat zij in hun persoonlijke situatie hun rechten en voordelen verbonden aan de internationale beschermingsstatus in Roemenië niet langer zouden kunnen laten gelden. Waar verzoekers nog menen dat de verklaringen van derde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud wat betreft het leefloon (CGVS zoon, p.7) foutief waren, merkt de Raad op dat dit louter een post-factum verklaring betreft en dat verzoekers geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. Verzoekers brengen dan ook geen concrete elementen aan die erop wijzen dat zij bij terugkeer niet meer op hulp en ondersteuning zouden kunnen rekenen.

Waar verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat het gezin het slachtoffer werd van racisme en discriminatie – de kinderen op school en verzoekster op straat –, kan de Raad slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten eerste betreurenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat verzoekers en hun kinderen in geval van terugkeer naar Roemenië hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften. Bovendien blijkt uit hun verklaringen dat zij louter beperkte pogingen hebben ondernomen om beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS verzoeker, p.7-8). Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift aanhalen dat wanneer zij hierover met de school en de directeur spraken, dit ontkent werd, merkt de Raad op dat zij hiervan geen bewijs aanbrengen. Bovendien hebben zij geen verdere of andere stappen ondernomen om dit probleem aan te kaarten (CGVS verzoeker, p.7-8). Hetzelfde geldt voor de problemen die verzoekster gekend zou hebben. De Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen in Roemenië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Roemeense autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekers niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscollèges in Roemenië. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Roemeense autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Verzoekers brengen in voorliggend verzoekschrift aldus geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

Verzoekers maken verder ook niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Roemenië. Het zich verder op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbare profiel als een gezin met vier kinderen, weet niet te overtuigen. Het komt verzoekers toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Roemenië. Gelet op het voorgaande, slagen zij hier niet in. Verzoekers tonen hoe dan ook niet concreet aan en maken niet aannemelijk dat zij in Roemenië, dit mogelijks met de hulp van de Roemeense autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of zouden kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Roemenië, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Roemenië buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekers in gebreke blijven.

Gelet op het voorgaande maken verzoekers niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zouden zijn hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Roemenië.

Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Roemenië in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Roemenië

hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Roemeense grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die he in Roemenië werd verleend, kunnen stellen. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Roemenië zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekers aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Roemenië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op hun specifieke omstandigheden verhinderen. De beschermingsverzoeken dienen dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar de beschermingsverzoeken van verzoekers niet-ontvankelijk blijken omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Roemenië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

7. Derhalve lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Roemenië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 november 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1571 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers verwijzen vooreerst naar hun verzoekschrift en lichten bijkomend toe dat zij op zoek waren naar een menswaardig leven, maar in Roemenië “het omgekeerde van een leven” hebben gezien. Hoewel zij er een verblijfstitel hebben verkregen, zijn zij er “buiten getrapt”. Zij verbleven er in een vluchtelingenkamp, maar zijn daar uitgezet omdat er plaats moest worden gemaakt voor Oekraïense oorlogsvluchtelingen. De Roemeense overheid achtte zich niet verantwoordelijk voor hen en heeft hen aan

hun lot overgelaten. Zij hebben gepoogd om onderdak en werk te vinden, maar dit was erg moeilijk en deze moeilijkheden werden nog erger door de psychologische toestand van hun kinderen. Zij hebben het vluchtelingenkamp waar zij verbleven als een gevangenis ervaren, maar hun situatie werd nog erger van zodra zij dit kamp hebben moeten verlaten. Verzoeker wijst erop dat hij “dag en nacht” werk heeft gezocht in Roemenië, maar hierin niet is geslaagd en dat hij lijdt aan diabetes, die vermoedelijk is ontstaan door een gebrek aan medische zorgen aldaar. Inmiddels zijn zij al drie jaar weg uit Roemenië en is hun verblijfsvergunning voor dit land al twee jaar vervallen: om deze reden zullen zij bij terugkeer opnieuw een verzoek om internationale bescherming moeten indienen waarvan de uitkomst onzeker is. Tot slot wijzen zij erop dat hun thans achttienjarige dochter in Roemenië racistisch werd bejegend op school en hierdoor mentale problemen heeft ondervonden waarvoor zij thans in België wordt begeleid door een psycholoog.”

5. Verzoekers brengen ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 23 juli 2024.

5.1. Verzoekers herhalen louter elementen die zij in het kader van hun persoonlijk onderhoud bij het CGVS alsook in het verzoekschrift hebben uiteengezet. In de bestreden beslissingen en de voormelde beschikking werd hierop reeds omstandig en concreet geantwoord en geduid om welke redenen deze elementen niet worden weerhouden of niet kunnen overtuigen. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op en daadwerkelijk enige concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking te formuleren, doen verzoekers thans niet anders oordelen en slagen zij er niet in de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen en de voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen, zoals onder meer uiteengezet in punten 3 tot en met 5 van deze beschikking.

In de bestreden beslissingen wordt terecht vastgesteld: *“Uit jullie verklaringen blijkt verder dat nadat uw gezin naar Roemenië was gekomen, jullie er niet van plan waren een duurzaam bestaan op te bouwen en jullie het plan hadden direct naar Duitsland te gaan (CGVS, p. 6-7; CGVS broer, p. 4).”*

Verzoekers kozen er voor om Roemenië relatief snel te verlaten nadat de gezinsleden hun verblijfs-vergunningen hadden verkregen en zij geld kregen van een familielid om door te reizen naar Duitsland. Uit verzoekers' verklaringen en gedragingen blijkt dus geenszins een oprechte intentie om in Roemenië een duurzaam bestaan en een toekomst uit te bouwen.

Verzoekers' betoog ter zitting dat zij herhaalde maar vergeefse pogingen hebben gedaan om werk en onderdak te vinden in Roemenië werd reeds eerder door hen aangehaald en hiermee werd rekening gehouden en op geantwoord in de beschikking, meer bepaald in punt 5 waar werd gewezen op verzoekers' beperkte inspanningen en pogingen om werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Verzoekers gaan echter totaal niet concreet en inhoudelijk in op die grond, en slagen er alzo niet in deze in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker ter zitting nog stelt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de impact van zijn medische problemen in zijn zoektocht naar werk, wijst de Raad erop dat er wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers specifieke individuele en medische situatie en alle gegevens van de zaak. Dit betreft overigens een argument dat niet werd aangehaald in het verzoekschrift. De Raad beklemtoint dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wilt uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

Wat betreft zijn diabetes die in België werd vastgesteld, besluit de Raad nog dat niet wordt aangetoond dat een behandeling hiervoor in Roemenië niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor verzoeker als statushouder. Dat verzoeker betoogt dat zijn medische problematiek vermoedelijk zou zijn ontstaan door een gebrek aan medische zorgen aldaar, is louter een blote bewering die niet wordt gestaafd. Zoals eerder in de beschikking werd aangegeven, komt het verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Roemenië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke.

De Raad herinnert eraan dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in

andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;

- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;

- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft; of

- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten (arrest Ibrahim e.a., punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

Zoals in de beschikking wordt geduid, blijkt uit de landeninformatie dat begunstigten van internationale bescherming in Roemenië in principe onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot sociale huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg als Roemeense onderdanen.

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Roemenië, kan niet worden geconcludeerd dat verzoekers bij terugkeer naar die lidstaat zullen worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof).

Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoekers bij een terugkeer naar Roemenië zouden belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

In de bestreden beslissingen wordt er terecht op gewezen dat “[d]e vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.”

5.2. Verzoekers stellen ter zitting tevens dat hun achttienjarige dochter racisme ervaarde in Roemenië. De Raad wijst erop en benadrukt dat op de door hen aangehaalde discriminatie reeds concreet en uitgebreid werd ingegaan in de beschikking van 23 juli 2024. Verzoekers doen echter niet de minste poging of moeite om hetgeen hierover eerder concreet werd vastgesteld en geoordeeld, zoals in punt 5 van de beschikking inzake de aangehaalde discriminatie in Roemenië, in een ander daglicht te plaatsen, waardoor hetgeen hierover eerder werd geoordeeld onverminderd blijft gelden.

Verzoekers stellen verder dat hun dochter mentale problemen kent hierdoor en dat zij in België door een psycholoog wordt begeleid. Verzoekers' loutere beweringen worden echter niet gestaafd met een begin van bewijs. Verder maken verzoekers niet in concreto aannemelijk dat zij in Roemenië geen toegang hebben tot de gezondheidszorg en dat zij, mits zij zelf hiertoe de nodige regelingen treffen, hiervan geen gebruik kunnen maken. Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat hun dochter geen toegang zou hebben tot de nodige medische en psychologische zorg, waardoor niet kan worden aangenomen dat haar psychologische ondersteuning zou worden onderbroken.

5.3. Tot slot stellen verzoekers ter zitting dat zij drie jaar weg zijn uit Roemenië en dat hun verblijfs-vergunningen al twee jaar zijn vervallen. Hierdoor zouden zij opnieuw verzoeken om internationale bescherming moeten indienen, waardoor zij geen zekerheid hebben over hun status in het land.

De Raad herhaalt dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wilt uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

De Raad wijst er in dit verband verder op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief of rechtsplegingsdossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Uit het enkele feit dat zij Roemenië hebben verlaten en hun verblijfsvergunningen niet langer geldig zijn, kan niet worden afgeleid dat verzoekers er niet langer over internationale bescherming beschikken.

Indien verzoekers van mening zijn dat er een einde zou zijn gesteld aan hun beschermingsstatus in Roemenië omwille van hun afwezigheid of het vervallen van hun verblijfsvergunningen, komt het hen toe om dit op afdoende wijze aan te tonen, quod non in casu. In elk geval kan zulks niet worden gelezen in de beschikbare landeninformatie.

Gelet op wat voorafgaat, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, zelfs als zouden de verblijfsvergunningen zijn vervallen, niets erop wijst dat verzoekers' status van personen die internationale bescherming genieten niet meer geldig is. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming genieten in Roemenië.

Aangezien de geldigheid van hun status als persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar Roemenië, of dat, mocht dit het geval zijn, hun verblijfsvergunningen die verband houden met hun status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd of opnieuw worden aangevraagd mits het zetten van een aantal stappen, hetgeen ook blijkt uit de landeninformatie.

In het AIDA-rapport wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige problemen bij het verlengen of vernieuwen van de verblijfsvergunning. Evenmin kan in het rapport worden gelezen dat het niet tijdig verlengen of hernieuwen van een reeds vervallen verblijfskaart negatieve gevolgen heeft op het vlak van verblijf en internationale bescherming (AIDA *"Country Report: Romania. Update 2022"* van 31 mei 2023, p. 137-138; 143-146).

Verzoekers hebben reeds een verblijfsvergunning verkregen in Roemenië en gelet op wat voorafgaat zijn er geen indicaties dat het verlengen van hun verblijfsdocument, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekers laten na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengen geen op hun persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat zij bij terugkeer hun Roemeense verblijfsdocumenten niet zouden kunnen verlengen of vernieuwen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekers geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Roemenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijfen-twintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO